

Susanne O'Leary

De verloren belofte van Ierland

De advertentie popte op toen Maggie op haar laptop door haar Facebook-pagina zat te scrollen. Ze zat gewoon doelloos te zoeken naar nieuws en foto's van haar vrienden en kennissen, terwijl ze op een stuk toast kauwde. Het was een natte lentemorgen en ze zat nog even aan de keukentafel voor ze naar haar werk als gymleraar op een meisjesschool in Dublin zou vertrekken, maar ze zat zoals gebruikelijk te dralen met haar ontbijt en haar Facebook-feed ter afleiding van het druilerige weer en het vooruitzicht op een lange zit in een volgeladen bus.

Ze had zitten lachen om grappige memes en bijna afwezig zitten scrollen toen ze het zag. Het was een foto van een rijtje huizen op een steile helling met een adembenemend uitzicht op de zee. Maar het was niet de wolkeloze lucht of de azuurblauwe zee die haar deed verstarren, dat kwam door de huizen en het omringende landschap. Ze knipperde met haar ogen en keek ernaar, en ergens diep in haar geheugen ging er door wat ze zag een lichtje bij haar op. In plaats van langs de foto te scrollen vergrootte ze hem. Die cottages, dat uitzicht... *Prachtige cottage te huur op oude kustwachtbasis in graafschap Kerry*, stond er in de advertentie.

Maggies hand bleef onderweg naar haar mond hangen terwijl ze naar de foto staaarde. Ja, het was echt dat huis: de cottage die van haar familie was geweest, waar ze vanaf haar achtste hun zomervakanties hadden doorgebracht. Maggie herinnerde zich het moment dat haar ouders haar vertelden

dat ze een vakantiehuisje aan zee in Kerry hadden gekocht. Ze was zo opgewonden geweest door het vooruitzicht de hele zomer met haar twee broers en haar zus aan de kust door te brengen. En wat waren het geweldige zomers geweest.

Maggie keek vol genegenheid naar de foto en herinnerde zich de slaapkamer achter in het huis die ze met haar zus, Claire, had gedeeld, en dat ze daar bij het geluid van de golven in slaap vielen. De zeemeeuwen maakten haar wakker met hun gekrijs, dan sprong ze uit bed en keek uit naar weer een leuke dag aan het strand of naar het beklimmen van de heuvels achter het huis. En het prachtige dorpje met zijn wirwar aan kleurrijke cottages en victoriaanse huizen, de winkeltjes, het ijs dat je bij de kiosk aan het eind van de hoofdstraat kon kopen.

De beelden verschenen als een caleidoscoop voor Maggies geestesoog: van de lucht, de eindeloze oceaan, de strandballen en opblaasbare speeltjes die aan de buitenkant van de winkel hingen, haar vader die een felgroene krokodil droeg waarop ze door de golven gleden, schelpen verzamelen en die op luciferdoosjes plakken. Worstjes en patat op het terras van de Harbour Pub, de surfschool op het strand en de hele meute kinderen die rounders speelden op het grasveld achter de grote schuur waar ze later, als tieners, dansten tijdens de geïmproviseerde disco. Gelukkige herinneringen aan idyllische zomers toen ze opgroeide. Tot de zomer waarin ze achttien was, toen ze de cottage hadden verkocht en ze zo plotseling volwassen waren geworden.

Maggie staarde even uit het keukenraam, denkend aan die laatste zomer, de zomer waarin ze haar eerste echte romance had beleefd en aan die jongeman die ze die dag in de trein had ontmoet. Hij was Amerikaans en had wild kastanjekleurig haar. Zijn felgroene ogen verraadden zijn Ierse wortels en ze zag zijn glimlach in haar hoofd alsof het gisteren was geweest – het was er eentje die een spoor van gebroken harten

kon achterlaten.

Maggie zuchtte en stond op het punt haar laptop dicht te doen, toen er iets bij haar opkwam. Die cottage was te huur. Misschien kon ze haar deze zomer huren, of in elk geval een deel? Ze had nog geen plannen voor de zomer en had gedacht misschien naar Claire en haar gezin in Schotland te gaan. Maar dit... Het bood een kans om even weg te zijn, een vakantie op haar eigen voorwaarden te hebben en misschien zelfs een vriendin uit te nodigen om te komen. Het zou geweldig zijn daar na al die jaren terug te keren en opnieuw contact te maken met de mensen die ze had gekend. Ze voelde zich plotseling opgewonden door het idee en klaar om de dag onder ogen te zien. Ze bookmarkte vlug de website en zette haar laptop uit. Ze zou 's avonds nog een keer naar de cottage kijken.

Terwijl ze in de volgeladen bus zat en uit het groezelige raam keek met de geur van natte wol in haar neusgaten, kon ze de foto niet uit haar hoofd krijgen. Als de huur voor de zomer niet al te hoog was, kon ze er het hele seizoen doorbrengen. Dat zou precies zijn wat ze nodig had.

Het afgelopen jaar, waarin ze haar relatiebreuk met Dermot moest verwerken, was afschuwelijk geweest. Het was geen scheiding, want ze waren niet getrouwd geweest, maar na tweeëntwintig jaar samen en twee volwassen kinderen was het in alles behalve op papier een huwelijk geweest. Een jaar geleden was hij op een avond thuisgekomen en had aangekondigd dat hij bij haar wegging. Hij was verliefd geworden op iemand anders, had hij gezegd. Iemand die hij op een conferentie had ontmoet. Een vrouw half zo oud als hij, had Maggie later ontdekt. De schok en verbijstering hadden als een aardbeving aangevoeld en haar hele bestaan op zijn kop gezet. Het had haar bijna een jaar gekost om te accepteren wat er was gebeurd.

En nu zat ze hier, achter in de veertig, weer een single

vrouw, die alleen woonde sinds de kinderen uit huis waren. Het huis, dat ooit zo vol had gevoeld, leek nu wel een enorm mausoleum, waar ze haar avonden tv-kijkend doorbracht of online chatte met mensen die ze nauwelijks kende. Ook al was ze fit en gezond, en met haar honingblonde haar en blauwe ogen niet onaantrekkelijk, ze had het gevoel dat de romantische opties vrij beperkt waren. Ze had geen trek gehad zich in de datingjungle te begeven om iemand te vinden met wie ze haar leven kon delen. De datingsites die haar dochter had voorgesteld leken te ontmoedigend om zelfs maar te overwegen. Het enige wat ze nog had was een dagelijkse routine, die aangenaam was, maar ook steeds saaier en monotoner. Was dit alles wat het leven op haar leeftijd te bieden had? Was ze gedoemd om de rest van haar leven alleen door te brengen? Ze had een adempauze nodig en ze wist dat ze eropuit zou moeten gaan met de zomervakantie in aantocht; ergens naartoe waar ze mensen in het echte leven kon ontmoeten in plaats van op social media. Maar lag het antwoord in teruggaan naar Sandy Cove, na al die jaren? Waren daar mensen die zich haar nog zouden herinneren? En zelfs als dat zo was, was dat dorpje wel de vriendelijke plek uit haar herinnering?

Maggie liet haar gedachten teruggaan naar die dagen en alle vrienden die ze als tiener had gehad. Ze herinnerde zich een meisje genaamd Sorchia, met rood haar en sproeten, dat geweldig leuk was geweest. En Brian, die dierenarts wilde worden; wat was er met hem gebeurd? En Maeve en Roisin, die hun zomers altijd in Willow House doorbrachten, waar hun oom en tante woonden; brachten ze hun zomers nog altijd daar door? Was dokter Pat nog steeds de huisarts, die alles behandelde, van een geschaafde knie tot keelontsteking? Waarschijnlijk niet, hij zou inmiddels al behoorlijk oud zijn.

Maggie glimlachte. De herinneringen aan die tijd waren plotseling zo levendig. De bus stopte voor de school en ze

glimlachte nog steeds toen ze uitstapte en het schoolterrein op liep. Ze besloot ter plekke dat ze de zomer in dat huis zou doorbrengen, zelfs al kostte het haar een rib uit haar lijf. Ook al zou het haar leven niet veranderen, het zou haar wel laten teruggaan in de tijd, naar plekken die veel gelukkiger waren dan hier. Waarom zou ze niet even ontsnappen aan haar harde realiteit? Ze had niets te verliezen.

En wie weet, dacht Maggie. Misschien kan ik wat nieuwe gelukkige herinneringen maken. Door terug te gaan kan ik misschien weer vooruitkijken.

2

Maggie had relatiebreuken nooit begrepen. Ze snapte gewoon niet hoe iemand jarenlang zo intiem met iemand anders kon zijn en dan nooit meer samen wilde zijn. Al die dingen die stellen samen creëerden, die alledaagse vertrouwelijkheid van weten wat het lievelingsgerecht van de ander is, welke muziek diegene leuk vindt, de herinneringen, de knuffels, het persoonlijke, unieke geplaag, allemaal van de ene op de andere dag weg. Ze begreep niet hoe al die verbin-tenissen, het gezinsleven, de plannen en vakanties en het deel uitmaken van een groep vrienden zomaar konden verdwij-nen op het moment dat iemand zei niet langer in je leven te willen zijn. Hoe kon iemand dat allemaal achter zich laten en met iemand anders opnieuw beginnen? Dat alles ging altijd door haar heen als mensen die ze kende uit elkaar gingen. Maar toen het bij haar gebeurde dacht ze heel eventjes dat het een grap was.

Ze staaarde naar Dermot, die al twee decennia lang haar partner was, toen hij voor haar stond in hun woonkamer, steeds met zijn hand door zijn haar ging en ongemakkelijk keek toen hij haar vertelde dat hij bij haar wegging, dat er ie-mand anders in zijn leven was, iemand op wie hij verliefd was geworden en bij wie hij voortaan wilde zijn.

Ze lachte even en zei dat ze dat een heel stomme grap vond. Maar de lach bestierf op haar lippen toen ze zijn uitdrukking zag en besepte dat het echt waar was. Zijn ogen stonden reso-luut en hij stak zijn kin naar voren, zoals hij altijd deed als hij

vastbesloten was en niets hem op andere gedachten kon brengen. Ze wist dat het geen zin had om ertegen in te gaan. Hij ging echt bij haar weg.

Ze staarde hem aan, haar lichaam stijf, haar handen in de lucht boven het toetsenbord van haar laptop, haar mond open terwijl ze worstelde om iets te zeggen. ‘Wat?’ fluisterde ze uiteindelijk. ‘Je... je... Waarom?’

‘Het spijt me,’ zei hij, terwijl hij met zijn sleutels in zijn zak speelde. ‘Echt waar, Mags. Ik zou willen dat het niet was gebeurd, ik zou willen dat ik mezelf had kunnen tegenhouden... Of haar, maar dat kon ik niet.’

Ze bleef hem aanstaren, wetende dat ze krijtwit was. Ze voelde zich door en door koud, terwijl de schokgolven van wat hij haar net had verteld haar overspoelden. ‘Wanneer is dit gebeurd?’ vroeg ze. ‘Wie is ze? Waar ga je heen? Waarom doe je me dit aan?’ eindigde ze bijna fluisterend.

‘Ik...’ begon hij. Toen zuchtte hij. ‘Het is niet meer hetzelfde sinds de kinderen weg zijn. Dat weet jij ook. Het is net alsof we niet meer hecht zijn, niet zo verbonden als we vroeger waren. Dit huis en ons leven voelden de afgelopen jaren zo saai en verstikkend.’

‘O,’ zei ze, niet wetende hoe ze moest reageren. Maar toen ze erover nadacht, realiseerde ze zich dat er een kern van waarheid zat in wat hij zei. Toen het hun eenmaal vrijstond om te doen en laten wat ze wilden, hadden ze niets samen gedaan, maar alleen apart: Maggie had weer dansles genomen en ging naar haar boekenclub en hij had zijn vrienden, met wie hij naar rugbywedstrijden ging en afsprak in de pub. Maar ze begreep niet waarom dat zou moeten betekenen dat ze uit elkaar gingen. ‘Ik had geen idee dat je je zo voelde. Waarom heb je niets gezegd?’

‘Dat weet ik niet. Ik zag er het nut niet van in,’ zei hij schouderophalend. ‘Ik had het gevoel dat we op allerlei manieren uit elkaar dreven. Ik dacht dat dat jou ook wel was opgeval-

len.'

'In bepaalde opzichten is dat ook zo. Maar ik dacht altijd dat we onafhankelijk van elkaar ons eigen ding konden doen en dan...' Ze zweeg even. 'Ik weet dat we hadden moeten proberen meer tijd samen door te brengen en meer te praten. Maar kunnen we er dan nu over praten?' probeerde ze, ook al wist ze dat het allemaal al voorbij was. 'Misschien kunnen we kijken of we...'

'Nee,' zei hij, zijn stem vlak en vermoeid. 'Het is te laat. Misschien zou het anders zijn als ik Veronica niet had ontmoet. Maar dat is wel gebeurd en ze heeft me het gevoel gegeven dat... ik weer leef.'

'Leef?' vroeg ze, terwijl haar hart samentrok. Ze kon niet geloven dat hij verliefd was geworden op iemand anders. Iemand die Veronica heette. Dat hij haar naam zei, maakte het echt en nog vreselijker. Ze wilde net vragen wie deze vrouw was, waar hij haar had ontmoet en hoe lang dit al gaande was, maar hij onderbrak haar.

'Er valt niets meer te zeggen. Ik heb mijn spullen vanochtend gepakt en die neem ik nu mee en ik vertrek. De rest regelen we later wel. Het huis is toch van jou, dus dat komt wel goed.'

'Goed?' zei ze en ze gaf het op. 'Ja, natuurlijk komt dat wel goed. Maar wat moet ik in hemelsnaam tegen de kinderen zeggen?'

'Ik vertel het ze wel.'

'En dan mag ik de scherven bijeenrapen,' zei ze bitter. 'Ze zullen erg van slag zijn.'

'Ze zullen er vast en zeker mee dealen.' Hij keek haar even aan, nog steeds spelend met zijn sleutels. 'Ik ga mijn tassen pakken.'

'Hoe kun je dit doen?' vroeg ze, maar eigenlijk wilde ze hem het liefst toeschreeuwen dat hij moest stoppen met die sleutels. 'En nu, net nu we Sally kwijt zijn.'

‘Sally was een h nd, Maggie,’ zei hij met een geërgerde blik. ‘Je zou bijna denken dat ze een van onze kinderen was, zoals jij erover doorging.’

‘Ze maakte deel uit van het gezin,’ zei Maggie bijna snikkend. ‘Ze was mijn beste vriendin.’

‘Dat is belachelijk.’ Hij zuchtte. ‘O, oké, ik weet dat je erg dol op haar was en het spijt me. Maar dat staat hierbuiten.’

‘Waarbuiten? Buiten dat je me verlaat?’ vroeg ze, terwijl hun leven voor haar ogen voorbijflitste alsof ze een drenke-ling was, vanaf het moment dat ze elkaar op dat feestje hadden ontmoet en ze voor zijn charmes en knappe uiterlijk was gevallen. Hij had gezegd dat hij op haar was gevallen vanwege haar prachtige blauwe ogen en haar sexy lach. Maar die dingen waren er blijkbaar niet meer voor hem. Ze waren nooit getrouwd, omdat geen van beiden dat nodig had gevonden. Ze hielden van elkaar, was dat niet genoeg? Maar nu was er geen liefde meer, besepte ze, terwijl hij daar zo stond, haar blik ontweek en probeerde uit te leggen wat er met hem was gebeurd en dat hij zijn gevoelens voor die andere vrouw niet had kunnen tegenhouden.

‘Dus dat is het dan?’ vroeg ze met trillende stem. ‘Je verhuist nu   la minute?’

Hij knikte. ‘Ik weet zeker dat je me niet meer in de buurt wilt hebben na wat ik je net verteld heb. We kunnen het de kinderen ook beter zo snel mogelijk vertellen, zodat we niet tegen ze hoeven te liegen. Ze zijn trouwens toch allebei weg en doen hun eigen ding.’

Dat was waar. Hun zoon, Jim, had een tussenjaar en was aan het backpacken met zijn vriendin, en hun dochter, Orla, deed een stage bij de Europese Commissie in Brussel. Ze namen sporadisch contact op, maar zowel Jim als Orla zat in die levensfase dat ouders niet meer relevant zijn behalve als ze geld nodig hadden of een slaapplek.

Maar Maggie had gedacht dat dit de tijd was waarin zij en

Dermot alles konden doen wat ze hadden gepland. Ze had gelukzalig gezocht naar vakantiedeals voor twee personen in Spanje. Maar blijkbaar had hij andere ideeën.

En toen was het daadwerkelijk gebeurd. Dermot was die avond nog weggegaan. Hij nam de taak op zich om het de kinderen te vertellen en belde hen, wat resulteerde in een berichtje op Maggies telefoon waarin stond: *Wat een verdrietig nieuws voor ons allemaal. Hoop dat het goed met je gaat. Bel je snel, liefs, Jim.*

Hij belde haar de volgende ochtend, zijn stem vol woede en teleurstelling, en Maggie deed haar best om hem te sussen en het uit te leggen, en ondertussen niet te vijandig tegenover Dermot te zijn. Ze zat vol verdriet en pijn, maar ze wilde niet dat Jim een hekel zou krijgen aan zijn vader, waardoor hun relatie lange tijd verbitterd zou raken. Dermot en zijn zoon waren hecht en dat wilde ze niet verpesten. Ze wist hem een beetje te kalmeren, maar het gesprek had haar zo uitgeput dat ze zich ziek moest melden.

Toen kwam er een telefoontje van een zeer aangeslagen Orla uit Brussel laat de volgende avond.

‘Mam,’ zei ze met een stem vol verdriet. ‘Dit is zo afschuwelijk. Vooral voor jou natuurlijk. Hoe gaat het met je?’

‘Het gaat,’ loog Maggie, die in bed lag. ‘Verdrietig natuurlijk. Maar het gaat. Je hoeft je om mij geen zorgen te maken. Het was natuurlijk wel een schok,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze vocht tegen de tranen. ‘Ik heb het niet aan zien komen. Echt waar niet.’ Behalve, zei ze tegen zichzelf, dat dat mischien wel had gemoeten. Die avonden dat hij tot laat aan het werk was, de conferenties, de lange golfpartijen... Waren dat allemaal leugens geweest? Was hij toen bij háár geweest, de vrouw van wie hij zei nu te houden? ‘Ik ben zo dom geweest,’ zei ze tegen Orla. ‘Ik dacht dat het goed ging tussen ons.’ Ook al was alles de laatste tijd een beetje saai en was Dermot zo vaak weg, gaf ze aan zichzelf toe. ‘Maar...’ Ze zweeg, terwijl ze

een manier probeerde te verzinnen om haar verdriet te verbloemen. 'Dit is tussen ons als stel. Als we samen niet gelukkig zijn, is het beter om uit elkaar te gaan. Maar we blijven een gezin.' Ze vroeg zich af hoe dat in hemelsnaam zou moeten werken.

'Wil je dat ik naar huis kom?' vroeg Orla. 'Ik wil niet dat je alleen zit in dat grote huis.'

'Nee, alsjeblieft niet,' smeekte Maggie. 'Je moet doorgaan met je stage. Het was zo moeilijk om die plek te krijgen en zal uiteindelijk naar een geweldige carrière leiden. Het komt wel goed met mij.'

'Ja, maar op dit moment is het heel zwaar voor je.'

'Dat is zo, maar er is niet echt iets wat jij daaraan kunt doen,' zei Maggie en ze snoot haar neus. Ze raapte zichzelf bij elkaar. 'Ik wil niet dat dit jouw leven overhoopgooit. Het gaat zo goed met je en we zijn allebei zo trots op je. En,' ging ze verder, 'dit mag op geen enkele wijze zijn weerslag hebben op jouw relatie met je vader. Hij houdt van je en jij houdt van hem en de rest doet er niet toe.'

'Momenteel hou ik niet zoveel van hem,' merkte Orla op.

'Mettertijd wel weer,' zei Maggie, hoewel Orla's woorden haar wel wat troost boden. Maar Maggie meende wat ze had gezegd. Ze wilde niet dat het feit dat zij en Dermot uit elkaar gingen de relatie tussen de kinderen en hun vader zou verpesten. Ook al was het heel verleidelijk om wraak te nemen door hen een kant te laten kiezen, ze wist dat dat later veel ellende zou veroorzaken. Maar één ding wist ze wel: ze ging dit overleven en ze zou iedereen, en vooral hém, laten zien dat ze zich wel redde zonder hem en misschien zelfs wel gelukkig kon zijn. Ooit. 'Het komt wel goed met mij,' zei ze tegen Orla. 'Maak je alsjeblieft geen zorgen om me.'

'Maar je bent zo verdrietig,' zei Orla. 'Mijn hart bloedt voor je. Ik kan papa echt wel vermoorden dat hij je dit aandoet.'

'Ik ook,' zei Maggie. 'Maar aangezien we hem niet kunnen

vermoorden, moeten we het maar gewoon accepteren en verdergaan. Dat moet jij in elk geval. Ik moet met de breuk en de verdeling van onze bezittingen dealen. Niet dat er veel te verdelen valt behalve wat meubels en dat soort dingen.'

'Het huis is van jou,' zei Orla.

'Ja,' zei Maggie instemmend en ze voelde zich iets opgevrolijkt. Het huis met vier slaapkamers in een lommerrijke buitenwijk in Zuid-Dublin stond op haar naam omdat ze het had gekocht met de erfenis van een oom die kinderloos was gestorven en alles aan zijn vier nichtjes en neefjes had nagelaten. Maggie had meteen een bod op het huis gedaan, dat net was gebouwd, en ze waren er vlak nadat Jim was geboren ingetrokken, nu twintig jaar geleden. 'Goddank voor mijn familie.'

'Vette pech voor pap,' zei Orla vrolijk.

'Ja, hoewel hij er financieel vrij goed bij zit omdat hij zijn leven lang nog nooit een hypotheek heeft hoeven te betalen,' zei Maggie met een flauw glimlachje. 'Hij redt zich wel. Ik ga tegen hem zeggen dat hij kan langskomen en mee kan nemen wat hij wil en dat op kan halen als ik er niet ben. Ik ga wel even ergens anders heen.'

'Kom naar Brussel,' stelde Orla voor. 'Het is hier heerlijk in de lentezon. Heel veel te zien en te doen. Al kom je alleen maar voor de meivakantie.'

'Dat is een geweldig idee,' zei Maggie instemmend.

Ze had gedaan wat Orla voorstelde en was naar Brussel gegaan, waar ze in Orla's kleine appartement midden in de stad verbleef en ze in het weekend gingen sightseeën, mosselen met patat aten en allerlei mensen uit heel Europa ontmoetten. Het waren een paar dagen vol plezier, die Maggie opvrolijkten en de band met haar lieve, zorgzame dochter versterkten. Ze haalde er kracht uit om terug te gaan en de relatiebreuk te verwerken en om te gaan met alle kleine details van het beëindigen van tweeëntwintig jaar gezinsleven.

Het ergste was om het nieuws aan haar familie te vertellen en aan te moeten horen dat haar broers en zus Dermot een slang vonden en dat ze hem nooit hadden vertrouwd, en haar moeder, die aan de telefoon verzuchtte: 'Mijn arme Maggie, wat vreselijk dat je zo bent behandeld.' Het ging maar door, haar vrienden hadden ook medelijden met haar. Maar sommige vrouwen kozen Dermots kant en Maggie vermoedde dat hun echtgenoten hen onder druk hadden gezet om met hem en zijn nieuwe vriendin op dubbeldate te gaan.

Het was allemaal zo pijnlijk geweest dat Maggie de kracht niet meer had voor al dat verwerken en verdergaan dat ze Orla had beloofd. Het leven was gewoon doorgegaan, de ene sombere dag na de andere, zonder veel om naar uit te kijken. Zo was er een heel jaar verstreken sinds die vreselijke dag. Maar nu had ze ineens iets om zich op te verheugen.

'De hele zomer?' vroeg de man de volgende dag aan de telefoon toen Maggie belde om de cottage te boeken. Hij had een aangename stem met een Amerikaans accent en had zichzelf voorgesteld als Jason O'Callaghan.

'Dat klopt,' antwoordde Maggie, met een golf van opwinning. 'Ik ben leraar en heb bijna drie maanden vrij.'

'Natuurlijk,' zei hij. 'Ik vergeet steeds dat de Ierse zomervakantie eind mei al begint.'

'Dat klopt. Tenzij er examens zijn,' voegde Maggie eraan toe. 'Maar ik heb me dit jaar niet opgegeven om te helpen bij de examens, dus ik kan aan het eind van het schooljaar meteen weg.'

'En wanneer is dat?' vroeg hij.

'Volgende week. Dus misschien kan ik de cottage vanaf volgende week zaterdag huren?'

'Perfect,' zei hij. 'Weet je hoe je er moet komen? Ik heb een routebeschrijving en een kaart op mijn website gezet, dus dat zou niet al te moeilijk moeten zijn.'

Maggie lachte. 'Ik ken de weg op mijn duimpje. En ik ken

de cottage ook. Ze was vroeger van mijn familie, snapt u, in de jaren tachtig. Mijn ouders hebben haar dertig jaar geleden verkocht en ik ben er sindsdien niet meer geweest.'

'Ik snap het,' zei Jason. 'Nou, ik denk dat je het wel heel anders zult vinden. Alle huizen in dat rijtje zijn gerestaureerd en gemoderniseerd. Dus ze zijn nu zeer comfortabel.'

'O,' zei Maggie, niet wetende of dat goed of slecht was. Ze had de primitieve faciliteiten in de cottage altijd wel leuk gevonden en vond dat een beetje horen bij een strandjutterslevensstijl in de zomer. Maar misschien waren een goede badkamer en verwarming nu ze wat ouder was wel beter dan elke ochtend de kachel in de keuken te moeten aansteken en het moeten rooien met een piepkleine douche waarbij ze moest opletten dat ze niet al het warme water gebruikte. 'Dat zal wel heel anders zijn dan in mijn herinnering, ja.'

'Ik zie ernaar uit om je verhalen te horen over hoe het toen was,' zei Jason. 'Mijn vrouw en ik wonen in het huis ernaast, in haar cottage, en de cottage die jij gaat huren is mijn bezit. We waren eerst burens en zijn vrij recent getrouwd, snap je.'

'Gefeliciteerd,' zei Maggie, die geroerd was door de lach in zijn stem. Hun liefdesverhaal klonk zo romantisch.

'Dank je. Dan is het allemaal geregeld. Als je de eerste maand huur naar me hebt overgemaakt, stuur ik je een e-mail ter bevestiging en ik app je de details voor je aankomst. Ik zie je dan volgende week zaterdag als je de sleutels komt ophalen. Is dat allemaal in orde?'

'Perfect,' zei Maggie. 'Ik zal het meteen regelen.'

Ze zeiden elkaar gedag en Maggie hing met een glimlach van oor tot oor op. Zo. Ze had het gedaan. De cottage was voor de hele zomer geboekt en ze wist dat het een goed besluit was geweest. Drie hele maanden in Kerry, langer dan ze ooit in welk deel van Ierland dan ook was geweest. Ze wist dat ze niet terug kon naar haar kindertijd, maar het voelde goed om weer naar een plek te gaan waar ze zo gelukkig was ge-

weest. En waar ze voor het eerst van haar leven zo verliefd was geweest. Ineens stond het haar weer zo helder voor de geest, dat gevoel van zo gek op iemand zijn dat je alles om je heen vergeet; ze was er zeker van geweest dat haar leven voor goed zou veranderen. Het was zo lang geleden maar leek net gisteren.

Waar was hij nu, die jongeman die ze in de trein had ontmoet en met wie ze de hele zomer had doorgebracht, struinend over het strand? Paul O'Sullivan... Ze wist nog hoe ze elkaars hand hadden vastgehouden, hun naam in het zand hadden geschreven en elkaar hadden beloofd dat ze elkaar niet zouden vergeten en zouden terugkomen als ze klaar waren met hun studie. Ze herinnerde zich zijn lieve glimlach en zijn groene ogen, die zo vol hoop en liefde stonden toen hij tegen haar zei hoeveel ze voor hem betekende. Ze hadden adressen uitgewisseld en elkaar de hele herfst erna geschreven en het gehad over afspreken in de lente, maar toen waren, net na de kerst, de brieven uit Amerika ineens gestopt en Maggie was er nooit achter gekomen waarom. Ze had tevergeefs geprobeerd contact met hem op te nemen. Ze had geprobeerd hem te vergeten en zich op haar studie gericht tot ze een diploma als gymleraar had en haar eerste baan had binnengesleept. Toen had ze een paar jaar later Dermot leren kennen. Het leven was verdergegaan en haar liefdesaffaire die laatste zomer in Sandy Cove was een verre, mooie herinnering geworden.

Het was lang geleden dat Maggie eraan had gedacht, maar nu leek het ineens zo levendig en romantisch, ook al maakte de herinnering aan haar verloren liefde haar ook een beetje verdrietig. Maar desondanks zou het heerlijk zijn om terug te gaan naar de plek waar ze zoveel gelukkige zomerdagen had doorgebracht. Ze zou op dat strand lopen en over de oceaan uitkijken, aan Paul denken en hoe hij van haar gehouden had en terug had willen komen om verder te gaan met hun ro-

mance of er misschien zelfs een permanentere verbintenis van te maken. Nu Dermot had laten blijken dat hij niets meer om haar gaf, bood het Maggie een heel klein beetje troost om te weten dat er ooit iemand was geweest die op een heel speciale manier van haar had gehouden.